

Не в хвилю — в мармур — вмерзли веслярі,
Аж — крізь століття — на весь космос — брижі.
На всі часи лишилась шиї пружність
І торси, що — навіки — уперед.

З уламків тліну сяє профіль, рот.
Суга червона. Сकेлю сонце пражить. —
Та лагідність, що — майже — як ворожість,
Й ріжок, який — проваллям — завмира.

Перетривали землетруси й зміни.
Крізь форму дух, блакитна флейта, манить
В ті виміри, де молодість і сила

Матерію — в колону — обтесали.
Не просто м'язи, — вічність як краса. —
Єдині ріки, що — вогонь несуть.